

ELIBERARE TOTALĂ

Nu știu ce să predic în dimineața aceasta. Stăteam acolo cu fratele Egon și am auzit că fratele Neville spune ceva, privind spre mine. Atunci l-am întrebat pe fratele Egon: „Mă cheamă?”, iar el a răspuns: „Da”. Așa se face că acum sunt aici pentru a spune ceva în dimineața aceasta. Soția doctorului Morrison, ne-a solicitat prin telefon să ne rugăm pentru o femeie bolnavă, dar cel care a notat convorbirea a uitat să noteze locul de unde vorbise soția doctorului. Vreau să spun că au fost rugăciunile voastre și ale mele. Eu am luat telefonul, am arătat un număr și l-am rugat pe Duhul Sfânt să meargă la femeia bolnavă, oriunde s-ar afla ea. Cred că El ne-a ascultat ca și cum am fi știut despre cine a fost vorba. Ba mai mult, cred că Domnul a vrut ca totul să se desfășoare astfel. Poate că a fost mai bine așa.

Am stat și am ascultat mărturiile voastre, iar în timp ce stăteam acolo, fratele Neville mi-a spus că sora Rock a avut o criză de nervi. Noi vrem să ne ținem tare de Dumnezeu nostru și să ne gândim la faptul că El îi cunoaște pe ai Săi și știe totul în ceea ce-i privește.

Puteți

să auziți bine în spate? Dacă nu, schimbați locurile. Veniți mai în față, pentru că sunt locuri libere. Acesta este microfonul principal? Da. Trebuie aranjat totul perfect. Câteodată sunt răgușit pentru că am predicat mult.

Noi

ne gândim la toți, în rugăciune și dorim să putem relata despre o adunare minunată. În Cleveland, Tennessee și California am avut adunări frumoase. Domnul ne-a binecuvântat din belșug și a făcut multe în mijlocul nostru. Suntem bucuroși pentru aceasta și pentru că ne-am putut întoarce la ai noștri ca să le relatăm despre bunătatea lui Dumnezeu, cum au făcut și înaintașii noștri din zilele Bibliei.

M-am

bucurat mult pentru rugăciunea fratelui Beeler, cum s-a rugat pentru oameni, pentru harul și ajutorul lui Dumnezeu. Dacă priviți cu adevărat în jur, veți găsi totdeauna lucruri care se întâmplă, și în care există ceva adevărat și curat. Fratele Neville a chemat diaconii pe platformă și a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu pentru darurile voastre de bună voie. Am auzit cum i-a amintit pe acești bărbați înaintea lui Dumnezeu. Ei se rugau unul pentru altul. M-am simțit așa de bine ascultând cum un păstor se roagă pentru diaconii comunității lui. Când veți vedea o astfel de colaborare într-o comunitate, să știți că este pe cale să se întâmple ceva. Așa trebuie să fie când comunitatea este în ordine. Atunci mi-a venit gândul pentru textul meu. Mă gândisem să vorbesc despre binecuvântarea de la Cades și despre refuzul de a asculta relatarea iscoadelor, dar atunci m-am decis pentru o altă temă.

În

ce privește vindecarea bolnavilor, am să vă relatez o scurtă mărturie. Sper că fiul meu, Billy, este aici, pentru că are o scrisoare în geanta sa. Billy se poartă mai bine acum, în adunări, decât înainte. Înainte, era nervos și le spunea oamenilor: „Du-te și așează-te acolo! Am să-ți dau un număr de ordine.” Dar, de un timp am observat că și lui îi pare rău de oamenii bolnavi, care vin în aceste adunări. Mai mult, când nu mai are numere de ordine, îi cheamă într-o cameră lăaturalnică, să mă pot ruga pentru ei. Un astfel de caz s-a întâmplat ultima dată la Chicago. Aș vrea să vă citesc scrisoarea, când va veni el. Până acum însă nu l-am văzut. El nu știa că voi fi astăzi aici și că voi avea nevoie de scrisoare în dimineața aceasta. M-am gândit la ea doar când am văzut mulțimea bolnavilor.

S-au întâmplat următoarele: într-un ziar a fost reprodușă o scrisoare credibilă, în care a fost criticat Oral Roberts, deoarece s-a rugat pentru o femeie cu diabet și aceasta a murit. Ca american, eu doresc să respect legile și autoritățile țării, dar ce au făcut ei nu a fost corect. Mă întreb dacă sunt dispuși să arate și partea cealaltă. Vedeți, ei nu sunt dispuși pentru aceasta. Apoi, mă gândesc că Satana i-a sucit așa, iar Dumnezeu a permis lucrul acesta ca să-i facă să răspundă în ziua judecății pentru părtinirea lor. Eu știu că Oral Roberts s-a rugat pentru mii de oameni

care se luptau cu moartea și au fost vindecați. Cred că puteți vedea că ei nu sunt drepti. Își arată partea lor, adică critica, dar pe cealaltă nu o arată. De la un ziar ne așteptăm să informeze corect publicul despre orice problemă și eveniment. Eu cred că dacă un om este îngrijorat pentru un altul, fiecare ziar din S.U.A. ar trebui să scrie un articol despre vindecarea adevărată a cuiva.

Dar noi nu-i putem urni din loc pentru așa ceva. Dacă le prezentați așa ceva, râd și vă refuză, dar lucrurile se prezintă altfel când au ceva de criticat. Asta ne arată că națiunea aceasta este pregătită pentru judecată. Așa este. Trebuie să aibă loc o judecată! Nu există cale de a scăpa de judecată! Ei își adună foc pe cap pentru că nu lucrează după principiile declarate. Principiul unui ziar este să informeze publicul despre tot ce se întâmplă, fie bine, fie rău, dar ei s-au îndepărtat de principiile lor americane. Dacă nu respectă nici principiile lor, cum își vor împlini datoria față de popor sau scopul pentru care lucrează?

Tot

așa este și Biserica. Dacă Biserica se îndepărtează de la principiile ei, nu îi poate sluji bine pe sfinți. Noi trebuie să stăm împreună în unitate; trebuie să fim o inimă și un gând. Numai dacă suntem o inimă, dacă stăm pe principiile Bibliei și în lucrurile despre care Dumnezeu a spus că sunt adevărate, Îl vom sluji pe Dumnezeu și pe copiii Lui. Noi trebuie să stăm alături de ei.

La Chicago a venit o femeie cu soțul ei care suferea de cancer la plămâni și era pe moarte. La rândul ei, femeia era paralizată și imobilizată într-un scaun cu roțile, dar încerca să aibă grijă de bărbatul ei care abia se ținea pe picioare, cu plămânii plini de cancer.

Billy i-a spus: „Îmi pare rău, domnule. Ți-aș da cu plăcere un număr de ordine dar nu mai am nici unu.”

„Este în ordine”, a răspuns bărbatul acela. „Noi am încercat să venim mai repede aici, dar nu am reușit.”

„Știi ce am putea face? Eu îl conduc pe tata înăuntru și afară. Te voi duce cu soția ta într-o cameră lateralnică, și imediat după predică vă voi aduce la tata, ca să se roage pentru voi.”

„Oh, fiule”, a zis el, „acesta este un gest nobil. Asta va fi suficient.”

Aceasta este poziția corectă. „Bine, este suficient, este bine.” Noi nu putem veni nemulțumiți înaintea Domnului.

În seara aceea, Billy m-a întrebat dacă a procedat bine, pentru că fratele acela îl adusesese și pe cumnatul său, care avea hemoragie pulmonară și pe cumnata lui care suferea de ulcerații sângeroase la stomac. Trebuie să fii foarte atent, altfel camera este imediat plină. Noi am intrat în cameră și ne-am rugat pentru ei, iar acum am primit o scrisoare că bărbatul acela este vindecat complet de cancerul pulmonar; iar femeia – soția lui, care venise în cărucior, umblă normal. Omul cu tuberculoza este sănătos complet, iar soția lui vindecată de ulcerațiile la stomac. Toți patru au fost vindecați pe loc. Mă întreb dacă ziarele ar fi dispuse să tipărească așa ceva. Vedeți, Dumnezeu este încă tot Dumnezeu. El face lucrările în felul Său propriu, iar noi suntem așa de fericiți să știm că El este Dumnezeu.

Nu demult, într-o dimineață vorbeam despre un predicator pe care-l cunoșteam, și care umbla și se ruga pentru bolnavi. El s-a dus și s-a rugat pentru o bolnavă de TBC, care era internată în spitalul din Louisville, dar femeia a murit.

Când a văzut aceasta, bietul om a spus: „Nu are nici un rost. Dumnezeu

nu Și-a ținut Cuvântul. Nu există Dumnezeu, altfel Și-ar fi ținut Cuvântul. Eu am uns-o așa cum scrie în Biblie, dar dacă nu-Și ține Cuvântul, înseamnă că nu este Dumnezeu. Aceasta este dovada că Biblia este doar o carte.”

La prima vedere, unora li se pare că așa este; dar dacă Îl cunoașteți pe El... Ungerea este o părticică din Biblie, nu Biblia întregă și totul se împlinește pe baza credinței fiecăruia.

Eu i-am spus soției: „S-au întâmplat atâtea lucruri, încât știu că El este aici. Nu știu ce se va întâmpla cu mine până la sfârșit. Poate va trebui să merg și eu pe aceeași cale, căci dacă Dumnezeu Își va retrage mâna Sa plină de har, mă voi duce pe același drum. Dar cât timp mâna și călăuzirea Sa se odihnește peste mine, mă duc înainte.”

Eu
am întrebat-o pe Meda: „Cine se afla în cameră, în dimineața aceea, după ce o văzusem în vedenie pe fiica mea, Sharon?”

Mă
gândesc la faptul că acum câteva zile era să cad în leșin când eram pe stradă. Voi cunoașteți relatarea mea despre vedenia cu ea... Priveam pe stradă, iar lângă mine ședea o fată tânără, aici, în Jeffersonville. Era exact ca în vedenie. Trebuia doar să-mi împreunez mâinile. Era exact ca în vedenia cu fiica mea, Sharon, numai că ea era o femeie tânără. După vedenia despre slavă, din dimineața aceea, Hope îmi vorbea. Ea și-a pus mâinile pe umerii mei și a zis: „Să nu te îngrijorezi pentru noi, Bill, pentru că ne merge mai bine.” Pe vremea aceea încercam să mă sinucid, însă ea mi-a zis:

„Să nu te îngrijorezi. Promite-mi că nu te vei îngrijora.”

„Nu pot să-ți promit, Hope, pentru că mă îngrijorez și nu pot să schimb

nimic la aceasta.” i-am răspuns eu.

Vedenia m-a părăsit, iar eu stăteam în camera întunecoasă. Nu era o vedenie, nici o închipuire, ci brațul ei mă cuprindea încă și mă mângâia. Atunci mi-am zis: „Un moment, doar asta nu e...” În zilele acelea nici nu știam cum să numesc aceste vedenii.

„Acestea sunt mâinile ei și sunt încă aici. Ești aici, Hope?” Și ea a repetat: „Billy, promite-mi că nu te vei mai îngrijora pentru mine și Sharon.” Ajunsesem la capătul drumului; eram pregătit să mă sinucid după moartea soției și a fiicei mele. Totuși, am zis: „Îți promit.” Ea m-a cuprins și m-a mângâiat din nou, apoi a plecat. Atunci am zis: „Unde ești Hope?” M-am ridicat în picioare să aprind lumina, apoi am început să umblu prin casă, căutând pe fiecare scaun, să văd dacă ea este în cameră. El este Dumnezeu. El este și astăzi același Dumnezeu, ca pe muntele schimbării la față, când au apărut Moise și Ilie. Da, El încă este același Dumnezeu.

Poate trecem prin multe greutăți și încercări, dar gândiți-vă că există Unul care știe totul, care luminează drumul și aduce claritate. Eu nu știu ce se află după perdea, dar știu un lucru: mă străduiesc să înaintez spre ținta acelei chemări înalte.

În fiecare zi încerc să trăiesc pentru acest mare eveniment care va avea loc într-o zi, când Îl voi vedea față în față și voi vorbi despre harul Său. Pentru ziua aceasta trăiesc eu. Trebuie să las totul în urmă și să merg înainte, pășind tot mai departe. Eu doresc ca această comunitate, care stă acum în picioare, să pășească mai departe conform chemării primite. Indiferent ce faceți, stați împreună, formați o unitate și aveți tot timpul un braț deschis ca să-i ajutați și pe cei ce se află încă afară; aduceți-i înăuntru! Dar să nu faceți compromisuri, să nu vă îndepărtați nici un centimetru de la credința pe care o predicăm, ci luptați-vă serios pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Dacă credeți că sunt slujitorul Său, să știți că acesta este Planul lui Dumnezeu. Nu va fi niciodată o mulțime mare. Copiii

Lui vor fi întotdeauna o minoritate: așa a fost în trecut și așa va fi întotdeauna. Dar gândiți-vă că este scris: „*Nu te teme, turmă mică; este voia Tatălui tău ca să-ți dăruiască Împărăția*”. (Luca 12.32).

În comunitatea aceasta avem o serie de slujbe: diaconi, casieri, învățători pentru copii și noii veniți, predicatori, adică evangheliști și învățători. Astfel este rânduită comunitatea noastră.

Voi, frați și surorile din această comunitate, aveți în mijlocul vostru aceste slujbe alese și îl aveți și pe păstorul vostru. Eu sunt doar un veghetor, și urmăresc ca totul să meargă corect, vă sfătuiesc etc... Voi sunteți cei care l-ați ales pe păstorul vostru, pe casieri și pe diaconi. Voi ați ales orice slujbă care există în comunitate, voi toți împreună, iar acum este de datoria voastră să stați în spatele acestor bărbați, pentru că și ei vor face greșeli. Ei sunt muritori, sunt doar oameni și vor face greșeli. Dar dacă președintele țării face o greșeală, îl schimbăm din funcție? Nicidecum, ci uităm totul și mergem mai departe. Tot așa vom proceda și aici în comunitate. La început, am auzit o rugăciune a păstorului pentru diaconi și mărturia casierilor, cum sunteți toți într-un gând. Rămâneți așa! Stați în spatele acestor slujitori, ca mădulare ale trupului. **Nu uitați că dacă stați într-o astfel de unitate, Satana va încerca să o distrugă pe toate căile.** Așa s-a întâmplat întotdeauna și așa va fi și în continuare. Dar să stați în spatele acestor slujbe. Despre asta am vrut să vorbesc acum. Apoi aș vrea să mai adaug că slujitorii comunității trebuie să se consulte deseori, este vorba despre autoritatea conducerii. Toate aceste slujbe sunt rânduite conform Scripturii și ele trebuie să posede rânduieli biblice referitoare la activitatea lor. De aceea, conducerea are slujba sa proprie; diaconii au slujbe proprii. Învățătorii pentru copii și tineri au slujbe proprii, iar păstorul este capul turmei. Dar ei toți, au ceva în comun.

Adunările slujitorilor ar trebui ținute aparte, fiecare slujbă în parte, pentru că diaconii nu au nimic de discutat cu casierii, numai în cazul că au probleme comune – financiare, sau invers. Casierii au probleme financiare în ce

privește clădirea, cheltuielile etc.. Sarcina lor este deosebită de a diaconilor. Diaconii sunt polițiștii comunității și ajutoarele predicatorului. Casierii sunt răspunzători pentru locul întâlnirii, pentru clădiri, pentru prețul închirierilor diferitelor săli. Ei nu se ocupă cu partea duhovnicească, iar diaconii nu sunt pentru partea financiară. Așa trebuie să fie. Învățătorul pentru școala duminicală se ocupă de copii și de cei nou veniți.

Noi avem o învățătură precisă. Pentru a fi o comunitate, trebuie să existe un principiu pentru comunitate. Ca să fii o comunitate, trebuie să ai un principiu, o credință precisă. Noi nu stabilim dogme sau doctrine, nici nu spunem: „Noi mergem numai până aici”, ci colaborăm cu oricine în legătura frățească, cât ne permite Dumnezeu conform Scripturii. Stați împreună, fiți uniți, o inimă și un cuget, pentru că în felul acesta mergeți cu Dumnezeu! Astfel de slujitori dorește Domnul.

Acum haideți să ne rugăm, apoi vom deschide Cuvântul.

O, Doamne, suntem pe cale să ne apropiem de Cuvântul Tău sfânt, ca să-L citim. Dorim ca Duhul Tău să ne clarifice lucrurile de care avem nevoie. Doamne, lasă-ne să vorbim, să acționăm și să trăim, fiind conștienți că toți suntem copiii Tăi prin har, pentru că Tu ne-ai chemat. Fie ca unitatea din comunitatea aceasta să fie vizibilă, pentru că suntem pe cale să ne avântăm într-o mare mișcare a Duhului. Simțim că prin aceasta vor merge și alți predicatori pe câmpul de luptă, pentru a sluji în diferite părți ale lumii, ca să întărească credința, pentru ca atunci când mă vei trimite, să fie deja lucrători dispuși, pregătiți și înarmați pentru a continua această lucrare minunată. Fie ca credința dată sfinților odată pentru totdeauna, pentru care ne luptăm și noi cu credincioșie, să formeze un lanț în jurul lumii. Te rugăm, Doamne. Fie ca din locul acesta, care odată era plin de buruieni, să se nască o comunitate predată Ție, Doamne, din care să plece în toate părțile lumii predicatori, evangheliști, învățători și misionari.

În dimineața aceasta Te rugăm pentru o binecuvântare deosebită pentru

frații Stricker, care se află în suferință. Noi știm că toți trebuie să trecem prin diferite examene. Orice fiu, care a fost primit de Dumnezeu, trebuie să fie încercat și examinat. **Dacă cedăm și ne întoarcem de la Adevăr, înseamnă că nu suntem copii adevărați, nu suntem copiii lui Dumnezeu.** Dăruiește familiei Stricker putere, pentru a sta în postul lor, la datorie. Când se vor ruga pentru hrană, mâna Ta puternică să fie cu ei. Noi nu știm dacă nu cumva chiar prin aceasta vrei să le arăți păgânilor din Africa, cum și ce este un creștin adevărat. Doamne, dorim ca totul să se facă după voia Ta. Binecuvântează-l pe predicatorul nostru, fratele Neville. Noi știm Doamne, că Tu faci din el un păstor al acestei turme, așa cum ai făcut și în trecut. Nu vrem s-o uităm nici pe soția lui iubită, care este foarte bolnavă. Dușmanul dorește ca fratele Neville să rămână singur cu copiii lui, fără soție, dar rezistăm și punem sângele Domnului Isus Hristos între dușman și sora noastră. Fie ca Duhul Tău să fie puternic asupra ei; noi știm că la vârsta aceasta toate femeile sunt destinate să treacă prin valea aceasta a întunericului, dar Te rugăm să fii cu ea. Binecuvântează acești copii micuți. Ea va fi nervoasă, dar ușa harului să fie deschisă în toată vremea pentru familia aceasta, prin Duhul Sfânt. Binecuvântează conducerea acestei adunări, pe fratele nostru Wood, fratele Egon, fratele Roberson și pe toți ceilalți, Doamne, pe diaconi, casieri și pe cei ce ajută această comunitate. Ne rugăm ca ei să-și îndeplinească slujba în sfințenie și dreptate. Binecuvântează-i Doamne, și pe cei care au slujit în trecut. Te rugăm să continui să fii cu noi toți, ca să fim cunoscuți ca o comunitate a unității Duhului și a dragostei lui Dumnezeu. Te rugăm să ne împarți Cuvântul Tău, așa cum avem nevoie, în timp ce citim Cuvântul scris. Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

În timp ce ne rugăm pentru binecuvântarea noii conduceri, mă gândesc la frații noștri Fleeman și Deakman, care șed aici și au slujit bine înainte. Noi îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru slujba lor credincioasă. Fie ca Domnul să fie totdeauna cu ei, să-i binecuvânteze și să-i ajute. În dimineața aceasta, suntem bucuroși să avem în mijlocul nostru un bărbat care în trecut mi-a devenit foarte drag, un frate bun și scump, fratele Sothman și soția lui din Saskatchewan, Canada, care sunt aici pentru a călători cu noi. El este un străin în țara noastră, dar în comunitate este un frate iubit; mă refer la fratele Sothman, care stă aici. El a aranjat adunările mele din Canada. Mai este încă un frate scump, care în trecut era canadian. El era comerciant și vă

poate dovedi că pe Dumnezeu nu-L puteți cumpăra; nu puteți să-i cumpărați bunăvoința.

El și prietenul lui au deschis un fond pentru a construi o clădire și pentru finanțarea misiunilor din străinătate. Ei mă cheamă la Oakland pentru o adunare. Spuneau că posedă banii necesari și vor să plătească totul din fondul lor. Fratele Fred avea banii pe care eu n-am vrut să-i iau pentru mine, ci hotărâsem să-i folosim pentru oamenii din Canada, ca să nu mai facem colecta obișnuită. Dar nu era bine așa. Adunările erau bune, dar pentru faptul că nu am ridicat colecta... pe mine nu mă interesează dacă o comunitate posedă milioane de dolari, voi Îi sunteți datori lui Dumnezeu să ridicați o jertfă (colectă). Asta face parte din închinarea noastră și dacă furați asta... Voi știți că eu sunt împotriva banilor și a acestor lucruri, totuși sunt de părere că dacă un om a greșit, trebuie să recunoască. Eu și fratele meu am constatat că sfârșitul adunărilor nu era așa de bun.

Când l-am părăsit pe fratele Fred, am mers la fratele Borders și i-am spus: „Să nu mai faci una ca asta! Lasă ca farfuria să fie plimbată pentru jertfă, iar fondul colectat să fie reținut pentru alte adunări.” Înainte de încheierea adunărilor, au venit la mine fratele Borders și prietenul său și au spus: „Ceea ce am cheltuit în adunările acestea, a ieșit deja prin darurile de bună voie.” Poate că pentru unii, acești frați sunt necunoscuți, dar ei mi-au fost frați scumpi pe câmpul misiunii și au luptat pentru credința pentru care stăm și noi în luptă. Domnul să vă binecuvânteze, fraților.

Ne bucurăm că astăzi sunteți în acest tabernacol vechi. Aici nu este nimic atrăgător, dar știm că Dumnezeu este cu noi și suntem bucuroși pentru aceasta. Astăzi sunt aici și alți frați scumpi; o, dacă am avea timp să-i pomenim pe toți! Încă nu am spus nimic, dar mă rog pentru adunarea în cort pe care o vom avea în scurt timp cu fratele Sullivan în Ohio, dacă Domnul ne va îngădui. Eu mă simt călăuzit pentru aceasta. Locul nu este departe de aici. Dacă nu v-ați programat încă concediul și dacă Domnul ne călăuzește așa mai departe, aceasta ar fi o călătorie frumoasă. Noi îl stimăm mult pe fratele Sullivan, care este un om legat de credință. Mai înainte, el a fost primarul

orașului, pentru că este un om de viță veche de Kentucky. Eu îi respect pe frații mei de acolo. Noi am crescut împreună în munții din Kentucky. Voi știți cum arată Kentucky. Îi respect pe frații de acolo, pe fratele Jeffrey și pe ceilalți, pentru că după cum știți, și eu însumi vin din Kentucky. Totuși vreau să vă spun ceva: noi nu suntem din Kentucky și nu suntem nici americani, ci suntem străini și călători spre Cetatea care va veni.

Acum vom citi din **Exod 23.20-23**.

Astăzi aș vrea să iau ca text: „**ELIBERARE TOTALĂ**”. Să citim acest text minunat:

„Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum, și să te ducă în locul, pe care l-am pregătit.

Fii cu ochii în patru înaintea Lui, și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El

Dar dacă vei asculta glasul Lui, și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi.

Îngerul Meu va merge înaintea ta și te va duce la Amoriți, Hetiți, Fereziți, Cananiți, Heviți și Iebusiți și-i voi nimici!”

Dorim ca Domnul să binecuvânteze Cuvântul Său în timp ce vorbim din El și ne rugăm. M-am gândit la tema: „**ELIBERARE TOTALĂ**”. Biserica a fost în minoritate. Ca număr, ea va fi întotdeauna minoritară, până va veni Domnul

Isus, dar trăiește sub privilegiile pe care i le-a dat Dumnezeu. Noi ar trebui să fim conștienți de faptul că aceasta este comunitatea (biserica) Dumnezeului Celui viu, nu un Branham Tabernacol, pentru că tabernacolul acesta este numai o parte din întreaga Biserică.

Astfel de locuri de întâlnire cu Dumnezeu există în toată țara. Fratele Selling va avea în seara aceasta un serviciu de botez. Am uitat că și fratele Curtis m-a anunțat că și la ei vor avea loc un serviciu de botez. Astfel, dacă cineva nu a făcut încă pasul acesta, îl poate face la fratele Selling, în seara aceasta. În New Albany este fratele Junior Jackson; și există multe alte comunități în întreaga țară.

Pretutindeni, suntem mai mult sau mai puțin minoritari.

Când l-am auzit pe fratele Neville anunțând tema biblică pentru astăzi, m-am gândit că oamenii se cam îndepărtează de eliberarea necesară. Se pare că nu își dau seama de necesitatea eliberării; o alungă la o parte cu gândul: „O, da, Dumnezeu poate face totul.” Aceasta nu este o poziție corectă! Atunci când Dumnezeu l-a chemat pe Moise, el era prooroc din cap în picioare. Dacă Dumnezeu trimite un om să facă ceva, îl înarmează cu tot ce este necesar pentru lucrarea respectivă. Dacă Dumnezeu îl cheamă pe un bărbat ca predicator, pune în el Ceva ca să fie capabil pentru acea slujbă. Dacă îl cheamă ca învățător, îl înarmează pentru învățatură. Dacă îl cheamă ca prooroc, așează în el Ceva ca să vadă vedenii. Dumnezeu îl înarmează pe deplin pe slujitorul Său. Așa s-a întâmplat și atunci când l-a trimis pe Moise în Egipt. El a permis ca Moise să crească într-un mediu deosebit, unde a fost școlarizat. În felul acesta, l-a format și l-a modelat în mod deosebit.

Cu sute de ani înainte, atunci când i-a promis lui Avraam că va elibera poporul Său, El avea deja în plan să-l formeze pe Moise și să-l facă așa cum a fost până la urmă. Moise era prooroc pe deplin. Așa este și cu voi, dacă sunteți creștini. Dumnezeu nu face creștini de jumătate. El ne face creștini autentici și adevărați. Dumnezeu nu face predicatori de jumătate, dar predicatorul poate avea o inimă împărțită. Dumnezeu îi face pe copiii Săi creștini, dar câteodată ei sunt cu inima împărțită. Însă nu este intenția lui

Dumnezeu ca ei să fie așa. Drumurile lor proprii se amestecă cu planul lui Dumnezeu, în viața lor, de aceea devin așa. Dumnezeu nu dorește să fiți creștini cu inima împărțită, nici predicatori cu o jumătate de inimă, care încheie compromisuri în toate direcțiile. El dorește ca ei să intre pe deplin în spărtură. Dumnezeu l-a rânduit pe Moise ca prooroc deplin, pentru o eliberare deplină. El se predase cu totul în mâinile Domnului. De aceea era ce era. Moise se predase Domnului în așa fel încât Dumnezeu putea să se bazeze pe el oriunde și oricând.

Mă întreb dacă noi, ca și creștini, putem renunța la voia și la dorința noastră, și dacă ne-am predat lui Dumnezeu cu desăvârșire, astfel încât să se poată

încrede și baza pe noi, în locul unde ne-a așezat. În dimineața aceasta mă întreb dacă eu însumi pot fi predat lui Dumnezeu, în așa fel ca El să se bazeze pe mine; la fel fratele Neville, frații din conducere, diaconii și toate celelalte mădulare ale bisericii din locul acesta. **Noi toți avem un loc și o datorie.** Predicatorul este dator să predice bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, fără a încheia compromisuri; dacă este chemat ca predicator, nu va lăsa pe nimeni să strecoare lucruri nefolositoare. În ce privește mădularele comunității, dacă sunt chemați în adevăr, ca mădulare ale trupului, nici ei nu vor încheia nici un fel de compromisuri.

Dacă biserica crede că nu este corect să participăm la jocuri de noroc, atunci nici mădularele ei nu ar trebui să se atingă vreodată de vreun joc de cărți. Dacă credem că nu ar trebui să bem, atunci ne vom ține departe de băutură. Dacă credem că nu trebuie să participăm la jocuri de noroc și să nu fumăm, atunci mădularele bisericii nu ar trebui să se atingă de astfel de lucruri. Dumnezeu vă dăruiește o eliberare totală. El va face lucrul acesta dacă ne predăm pe deplin Lui. Dacă ne predăm pe deplin în mâna Lui Dumnezeu, Hristos nădejdea slavei, poate să locuiască în noi. Dacă ne înlăturăm pe noi înșine din cale, El se poate oglindi în noi, iar gândurile Lui devin gândurile noastre.

Puteți să vi-L închipuiți pe Hristos fumând o țigară, să-L găsiți în beții sau jucând

cărți? Dacă

duhul vostru este o parte din Duhul Lui, El dorește ca aceasta să fie o parte a mărturiei voastre: „*Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu*”. (Romani 8.16).

Cu toate acestea, îi permiteți Satanei să se infiltreze și să preia totul, deși în inima voastră știți că ceva nu este corect. **Voi știți că este greșit dacă un mădular vorbește negativ despre un alt mădular**, pentru că ați primit porunca să vă rugați unii pentru alții. Nu vorbiți unii împotriva altora, ci mai degrabă iubiți-vă unii pe alții. Dacă cineva este necăjit și abătut, ajutați-l. Aceasta ne face o grupare unită de credincioși. Dacă nu îl ascultăm pe Dumnezeu, suntem niște neascultători și nu suntem pe placul Lui. De aceea nu poate propăși biserica noastră împreună cu poporul ei; biserica nu poate înainta, dacă nu suntem uniți în dragoste: „*Puțin aluat vechi dospește toată plămădeala.*”

Atunci când diaconii împreună cu frații de răspundere hotărâsc un lucru, el va fi prezentat întregii comunități, pentru că biserica este cea care hotărăște, iar după ce s-a luat o hotărâre, toți trebuie s-o respecte și să ajute la îndeplinirea practică a hotărârii luate în comun.

De exemplu, voi ați fost în majoritate pentru construirea unui nou local. Vreau să spun deschis că eu nu am fost de acord și am zis: „De fapt, nu avem nevoie de un local nou. Eu voi pleca curând de aici.. dacă se va împlini ceea ce mi-a arătat Domnul. De ce avem nevoie de un local nou? Nu posedăm nici bani suficienți.” Însă atunci când am venit aici am simțit că majoritatea comunității dorea acest lucru. Ce am făcut în cazul acesta? Am jertfit propria mea gândire și m-am supus comunității. Noi trebuie să procedăm astfel și să aruncăm sorțul în felul acesta. Așa s-a procedat și în timpurile biblice; așa a luat hotărâri biserica și puterea constă în unitate. Grupul de frați se întrunește pentru a lua hotărâri. De aceea eu am zis: „Desigur, toată comunitatea dorește aceasta, dacă Dumnezeu vrea așa. El are mai multă autoritate să hotărască printr-un grup întreg, decât prin mine singur.” De aceea, ne supunem hotărârii bisericii și mergem înainte cu această comunitate.

Eu stau în spatele vostru și voi face totul pentru a fi de folos comunității. Acesta ar trebui să fie scopul fiecărui creștin, al fiecărei persoane din biserică: de a lucra în unitate și de a ține legătura dragostei. Pentru orice s-ar hotărî în comunitate, noi ar trebui să sprijinim hotărârea prin fapte.

Dacă este vorba de lucrări administrative, dacă diaconii, casierii sau altcineva ar dori să propună o modificare a clădirii, aceasta trebuie să fie prezentată bisericii, iar comunitatea decide. Dacă părerea unora se deosebește de majoritatea comunității, ei trebuie să cedeze în favoarea majorității, pentru că numai în felul acesta se poate lucra în unitate. Dacă biserica înaintează în felul cum o face acum, rămânând în unitate, nu i se pot pune granițe în ceea ce face Dumnezeu în mijlocul ei; numai să lucrăm în unitate și dragoste. Noi trebuie să ținem împreună. Așa vrem să fim: unii cu alții, și împreună în mâinile lui Dumnezeu.

Apoi, ne trebuie un bărbat despre care credem că predică Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă acesta nu o face, trebuie să căutăm pe altcineva care o face. Așa trebuie să procedăm. Dacă cei din conducere nu stăruie în ceea ce este drept, este de datoria voastră să alegeți pe cineva care stă pentru adevărul lui Dumnezeu.

Dacă ați făcut lucrul acesta, rămâneți împreună. Noi toți stăm împreună pentru o singură cauză și aceasta este Dumnezeu. Dacă cineva face o greșeală, să nu-l părăsiți! Ajutați-l, ridicați-l, întruniți-vă și ascultați-vă unul pe altul. Așa spune Scriptura. Dacă facem o greșeală, trebuie să venim la Dumnezeu, dar înainte ca să venim la El, trebuie să mergem la persoana pe care am rănit-o.

Nu

demult, a trebuit să fac lucrul acesta pentru că știam că greșisem ceva. Mințisem și o făcusem și pe soția mea să mintă. Cred că am povestit aceasta bisericii. Nu s-a întâmplat de mult timp, cam acum șase săptămâni. Procurorul mă presase atât de mult încât nu mai știam unde mă aflu. Tocmai sosisem acasă pentru prânz, când telefonul a sunat, iar Meda a plecat să răspundă. Ea a pus

mâna peste microfon și mi-a spus: „Este din nou acel procuror.”

„Nu

pot să mai suport încă o dată. Simt că-mi crapă capul. Îmi pierd mintea, dacă mă mai freacă încolo și încioace. Nu pot să mai rezist.” Astfel, m-am ridicat de la masă și am zis: „Spune-le că nu sunt aici.” apoi am ieșit afară. Când m-am întors (Meda este foarte conștiincioasă), m-a întâmpinat în ușă, jumătate plângând, și mi-a zis: „Bill, a fost corect ce am făcut?” Voi știți cum e omul! Și e știu de asemenea cum sunt.

„Păi nu mai eram în casă!” am răspuns, dar știam că Dumnezeu mă condamnase deja. Totuși am repetat: „Dar nu am mai fost în casă când ai vorbit cu ei.”

„Este adevărat”, a răspuns Meda,” dar ai fost aici când a sunat.”

În după-amiaza respectivă, m-am dus să mă rog pentru un copil bolnav. Înainte de a ieși din casă, telefonul a sunat din nou, iar Iosif cel mic a fugit acolo, a luat receptorul și a zis: „Tati, să le spun că nu ești aici?” Vedeți, cum se răsfrânge păcatul, ce rezultă pe urmă în familie? În 1 Ioan 3.21, scrie: „*Prea iubiților, dacă nu ne osândește inima, avem îndrăzneală la Dumnezeu*”. Dar dacă inima ne condamnă, cum putem avea bucurie și îndrăzneală la Dumnezeu? **Noi știm că dacă mai avem păcate pe care nu le-am mărturisit și nu le-am recunoscut, El nu ne va asculta.** Știu că este tare, dar Biserica are nevoie de aceste lucruri.

Când am ajuns acolo, am vrut să mă rog pentru acel copil bolnav, dar când mi-am pus mâinile peste el, Domnul m-a corectat și mi-a zis: „Ai mințit și nu este corect să te rogi pentru copil.” Imediat m-am întors către bărbatul

acela și am zis: „Așteaptă aici, căci trebuie să mă duc să pun o problemă în ordine.” L-am chemat pe avocat, am mers în biroul lui și i-am zis: „Domnule, am mințit și am obligat-o și pe soția mea să mintă spunând că nu aș fi acolo. Adevărul este că am ieșit din casă în timp ce vorbea ea cu tine.” Și i-am mărturisit tot ce s-a întâmplat. El a venit spre mine, și-a pus mâna pe umărul meu și a zis: „Frate Branham, dacă până acum am avut încredere în tine, de acum am și mai multă, pentru că ești un om dispus să îndrepte ce nu a făcut bine!” Apoi i-am povestit cum începusem să mă rog pentru un copil, dar Domnul m-a condamnat în inima mea, deoarece știam că procedasem greșit.

În ziua următoare, soția mi-a zis:

„Unde te duci?”

„În peștera mea.” am răspuns și m-am dus în locul acela, aproape de Charlestown, unde mă duc de ani de zile. Am intrat în peșteră și m-am rugat toată ziua: „O, Doamne, nu mă mai lăsa să fac așa ceva. Iartă-mă, pentru că atunci când mi-am pus mâinile peste bolnav și am vrut să mă rog pentru el, am fost condamnat.” Pe la ora 15.00, am ieșit afară; acolo erau blocuri mari de piatră, iar eu m-am așezat pe unul din acele blocuri și am privit spre est, cu mâinile ridicate, laudându-L pe Domnul. Totul era liniștit: „Doamne, odinioară când Moise se afla în crăpătura stâncii, Tu ai trecut pe lângă el și a văzut ceva ce semăna ca spatele unui om. Doamne, ai putea să o mai faci o dată, ca să știu că m-ai iertat? Ajută-mă și vino în gândirea mea! Doamne, eu nu sunt prea înțelept, am puțină școală și încerc să Te slujesc, dar Tu cunoști inima mea. Nu trebuia să mint niciodată. Simțeam că îmi crăpa capul, am fost foarte de nervos și am făcut-o într-o clipă când Satana m-a prins. Dacă mă ierți, lasă-mă ca să Te văd, Doamne!” Dumnezeu este Judecătorul meu: la dreapta mea, au început să se miște tufele; era un vârtej de vânt care venea așa, de-a lungul peșterii în care mă aflam și se îndrepta către pădure. O, frate, m-a copleșit o pace care întrece orice înțelepciune omenească, așa că am plâns și am strigat. Știam că păcatele mele sunt iertate. Vedeți, eu ieșisem din comuniunea cu

Dumnezeu, și din cauza aceasta nu putusem obține eliberarea aceluia copil.

În ziua următoare a venit un om din Chicago, un bărbat mare, un catolic întors la Dumnezeu; clapele inimii lui erau umflate ca un tub. Medicii încercaseră de mult timp să-l opereze, dar bărbatul refuzase. În sfârșit, el a intrat la mine, la un interviu. Noi ținem interviul până când știu ce nu este corect cu omul respectiv. Omul acesta abia intrase și Duhul Sfânt a pătruns în viața lui (în trecutul lui) și a descoperit ceva ce făcuse în trecut, când era încă tânăr în slujbă, în biserica catolică.

El spusese: „Acesta este adevărul curat.” Când a auzit ce zice Domnul, m-a întrebat:

„Crezi că fapta aceea stă împotriva mea?”

„Aceasta este singura umbră pe care o pot vedea în viața ta.” El s-a întors la doctorul lui și i-a zis: „Poți să te pregătești pentru operație.” Atunci doctorul a spus: „Să mai cercetăm inima o dată.” Când a cercetat-o, el a zis: „Tu nu mai ai nevoie de operație.” Vedeți, dacă inima nu ne condamnă... Noi dorim o eliberare totală. Nu dorim să fim o biserică doar pe jumătate bine, ci vrem să fim o biserică reală sau să nu fim nimic. **Noi vrem o eliberare totală de obiceiurile noastre rele, de păcatele noastre, de gândirea noastră rea, de faptele noastre rele, de păcatul amânării și al neglijenței sau de orice am fi făcut.** Dorim o eliberare totală, pentru că atunci când vin oameni în comunitatea aceasta să ne rugăm pentru ei, trebuie ca grupul acesta de 100-200 de oameni, să fie predați pe deplin în mâinile Domnului. Dacă ne rugăm astfel, Dumnezeu ne va asculta din ceruri. **Dumnezeu caută pe cineva pe care îl poate ține în mână Sa, pe cineva despre care poate spune: „Eu am încredere în el! Îl pot trimite pe slujitorul acesta bolnav la tabernacolul din Jeffersonville, pentru că grupul acela este unit.”** Atunci se va întâmpla

ceva. O, câte ar putea face El, dacă am fi uniți într-o inimă și un gând!

Singura cale într-acolo este să ne unim inimile într-o dragoste frățească, să-i ascultăm pe slujitorii comunității și pe păstor, iar păstorul să-L asculte pe Dumnezeu; atunci Dumnezeu lucrează prin păstor, prin frații cu

răspundere, prin diaconi, prin comunitatea întreagă și toți la un loc sunt uniți spre slava lui Dumnezeu. Dacă am devenit un grup unit, Dumnezeu ne va

asculta. Nu vă lăsați tulburați de nimic! Nu permiteți nimănui și la nimic să vă îngrijoreze, să vă exploateze sau să vă subjuge credința și încrederea. Numai astfel de oameni a rânduit Dumnezeu pentru lucrare și pentru a moșteni Țara făgăduită. Moise era un om înzestrat și înarmat pe deplin, un om care nu încheia compromisuri. Când apăreau certuri și neclarități, el nu făcea nici un compromis. Tot așa ne vrea Dumnezeu și pe noi în timpul acesta.

Faraon voia să ajungă la un acord, așa că a zis: „Moise, puteți pleca, dar lăsați copiii și o parte din turmele voastre aici.”

Așa dorește Satana să-i permită unui creștin să plece: „Totul este în ordine dacă aderi la o biserică, dar să nu-l ierți niciodată pe vecinul tău. Este în ordine dacă mai duci asta cu tine, dacă mai mergi acolo... Nu trebuie să încetezi cu fumatul, beția, minciuna și furatul, nici să găsești tot la alții greșeli, iar dacă ești corectat, să lovești înapoi; să nu renunți la toate lucrurile acestea. Ajunge să mergi la biserică.”

Dar Moise nu a făcut nici un compromis; el dorea eliberare totală, de aceea a zis: „Nici o unghie nu va rămâne în urmă. Luăm cu noi tot ce ne aparține ca să mergem să ne închinăm Domnului.” Așa ar trebui să fie și Biserica. Noi luăm neprihănirea, luăm sfințenia, Îl luăm pe Duhul Sfânt, luăm un grup unit când ne prezentăm în fața altarului. Noi suntem un grup autentic, care lasă totul în urma lui. Luăm totul cu noi! Nu va rămâne nici o unghie în urmă!

Voi știți că oamenii se pot ruga în felul acesta, până când Satana va fi obligat să cedeze. Așa a făcut Moise și gruparea sa. Ei au trecut prin Marea Roșie, sub acoperirea sângelui.

Observați! Înainte ca ei să se afle sub acoperirea sângelui, nu exista o eliberare totală. Moise era unit cu Dumnezeu, dar Israelul, nu. Păcatul era cu ei și cârteau împotriva lui Moise, spunând: „De ce faci una ca asta? Tu aduci mai multe necazuri peste noi, pentru că faraon cere dublarea producției de cărămizi.” Acesta era Moise; el era pe deplin predat în mâna lui Dumnezeu, pe deplin eliberat de păzitul oilor, pentru a păzi oile lui Dumnezeu. El însuși era eliberat pe deplin, dar oamenii nu erau încă eliberați, pentru că în mijlocul lor mai exista cârtirea. În seara în care Dumnezeu a poruncit să fie junghiat un miel, ca un tip spre Hristos, iar sângele să fie uns cu isop (care este o plantă) pe usciorii caselor, Israelul a devenit liber cu desăvârșire sub sângele Mielului. Când au venit complet sub sânge, tot ce le aparținea a fost eliberat: familiile lor, cei dragi și tot ce aveau. **Atunci va fi eliberată și Biserica cu desăvârșire: când totul va fi adus sub sângele Domnului.**

Dacă păcatul tău va veni sub sângele Domnului, dacă fumatul, beția, înșelăciunea, furturile și minciunile; dacă totul va fi adus sub sângele Domnului, atunci va fi o eliberare totală. Dacă ai fost în dezacord cu cineva, s-o pui în ordine. Așa ceva nu poți aduce în fața altarului, sub sângele Domnului, ci trebuie rezolvat cu persoana respectivă. Ceva nu-ți va permite să mergi mai departe până nu pui lucrurile în ordine. **Dacă te vei aduce pe tine însuși pe deplin sub sânge, va avea loc o eliberare totală. Dacă totul va fi adus sub sângele Lui, vei poseda o eliberare cum nu ai mai posedat înainte; dacă totul se subordonează împărăției lui Dumnezeu, atunci va avea loc o eliberare totală.**

Isus era sută la sută Om. El putea să plângă ca un om; putea să mănânce ca un om. El devenise Om. În chipul Său vizibil, El era Om pe deplin, iar în Duhul Său era pe deplin Dumnezeu. Astfel Și-a subordonat trupul Duhului care

era în El. Vedeți, El a fost încercat în același mod ca și noi. El era Om, nu un înger. Era Omul! Avea dorințe și încercări ca noi. Așa spune Biblia. El era un Om, nu un înger care stătea deasupra încercărilor. În Evrei 2.7, scrie că El a fost făcut puțin mai prejos de îngeri. Era Om, Om pe deplin; astfel Dumnezeu a luat un Om și L-a umplut cu Duhul Său pentru a aduce eliberare deplină. Duhul Sfânt era în El fără măsură.

El a fost încercat ca și noi. Totuși, El era și Dumnezeu pe deplin. Ca om El era în locul nostru, a suferit în locul nostru și a murit în locul nostru, dar ca Dumnezeu, S-a legitimat când a înviat morții, când a poruncit naturii, furtunii și valurilor. Atunci când a vorbit pomului, acesta L-a ascultat. El era Dumnezeu și putea fi în același timp și Om, pentru că era Om; dar ca Om, El S-a predat cu totul în mâinile lui Dumnezeu pentru slujbă. El este Exemplul nostru.

Noi suntem bărbați și femei, dar suntem și creștini. Dacă El este Exemplul nostru, atunci să ne predăm cu totul în mâinile Sale, prin Duhul Sfânt, ca să devenim supuși ai Împărăției lui Dumnezeu. El era Om pe deplin și era Dumnezeu pe deplin, dar a predat partea naturală, partea fizică, gândirea Sa proprie, lucrarea Sa proprie, gândurile Sale proprii și a zis: *„Eu fac numai ceea ce este plăcut Tatălui Meu”*. Așa este. Eliberare totală de influența omenească! Preoții veneau la El și Îi ziceau: „Rabi, așa și așa”, și Îl încercau pentru a-L câștiga pentru organizația lor, dar El era eliberat pe deplin pentru că Se încredea în Dumnezeu. Nu a spus psalmistul? *„Îl vei elibera pentru că El s-a încrezut pe deplin în Tine.”* Vedeți, *„salvează viața mea de sabie, singura mea avere, din puterea câinilor!”*

Vine ceasul în care ne apropiem de sfârșitul vieții. Voi îl aveți pe al vostru, iar eu îl am pe al meu. Dorința mea este să Îl aud zicându-mi: „Eu îl eliberez din gura morții, pentru că s-a încrezut în Mine. Îl voi elibera de groapa pământescă în dimineața învierii. Eliberare totală: sufletul, trupul și duhul, pentru că s-a încrezut în Mine.”

Toate lucrările lui Isus au fost desăvârșite, totul era desăvârșit, eliberare totală. El i-a eliberat pe cei leproși pe deplin; a eliberat-o pe femeia cu scurgere de sânge; a eliberat lumea pe deplin de păcat. Ziua în care a murit pentru împăcarea noastră, era ziua împăcării. El ne-a împăcat și eliberat de orice păcat. El a eliberat Biserica. Noi nu trebuie să mai trăim ca niște oameni care nu ar avea privilegiu; nu trebuie să mai trăim în eșecuri, pentru că El l-a biruit pe Satan și a supus orice domnie și împărăție sub picioarele Lui, iar ele nu au nici un drept legal să domnească peste voi.

Noi suntem creștini umpluți cu Duhul Sfânt și nu trebuie să ne lăsăm conduși de Satan! Hristos ne-a eliberat. Eliberare totală. El ne-a eliberat de orice nelegiuire; ne-a eliberat de orice păcat, ne-a eliberat de înclinări firești, ne-a eliberat de vorbiri în deșert, de a face rele, ne-a eliberat de cele mai diferite lucruri murdare. El ne-a eliberat pe deplin și ne-a așezat în mâinile Sale sfinte. Aceasta este o eliberare deplină, totală.

El ne-a eliberat de bolile noastre; noi avem un drept promis pentru această eliberare. Aleluia! Pentru că El a fost rănit pentru nelegiuirea noastră, prin rănilor Lui suntem vindecați. El este Vindecătorul vostru. De aceea a încercat acea femeie paralizată să se îngrijească de bărbatul ei bolnav care zăcea pe moarte. Ea se mișca în atmosfera și în prezența lui Dumnezeu. Ea avea credință. Medicii făcuseră tot ce era posibil, așa că ea a urmat poruncile lui Dumnezeu și a fost eliberată pe deplin.

Ucenicii posedau o eliberare totală, absolută. Eliberare totală. De ce? Pentru că erau umpluți pe deplin cu Duhul Sfânt. Dacă tu ești doar un membru al unei biserici, ai strâns doar mâna unui păstor și ai o experiență oarecare în sărituri în duh și vorbiri în limbi sau altceva, dar ai răutate în inimă, faci lucruri străine și nepotrivite pentru un creștin, spui minciuni, fumezi țigări, ai dorințe după femei, atunci nu s-a întâmplat ceea ce trebuia.

Ceva este greșit, în neregulă, pentru că cel ce iubește lumea și lucrurile din lume, nu posedă dragostea lui Dumnezeu.

Ai fost amăgit și dus în eroare. „*După roade îi veți cunoaște.*”

Noi dorim să fim uniți cu Duhul Sfânt. Un mădular ar trebui să fie una cu celălalt mădular, pentru că Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. El ne curăță de toată nedreptatea și suntem eliberați de toate lucrurile din lume. Domnul Isus a spus: „*Prin aceasta va cunoaște lumea că sunteți ucenicii Mei, dacă aveți dragoste unii pentru alții.*”

Dacă un mădular iubește așa de mult încât ar muri pentru alt mădular, atunci

faceți parte din același Trup. Dacă vi se întâmplă ceva rău, unii vin și spun: „Îi vezi? Ar fi mai bine să te desparți de fanaticii aceia, etc.” Dar noi suntem uniți cu Dumnezeu!

Tu spui: „O, frate Branham, aceasta este o încercare foarte grea.” dar Hristos a murit pentru scopul acesta. Satana este biruit! Noi vrem o eliberare totală; vrem o biserică curată, fără amestec, curățată și nepătată, spălată în sângele Domnului (Mielului) și umplută cu Duhul Sfânt, în care se fac semne și minuni. Noi vrem eliberare totală pentru oricine.

O, Doamne, Tu nu primești pe nimeni și nimic, până nu este eliberat pe deplin. Nu poți primi o jertfă cu slăbiciuni și greșeli, plină de cusururi. Tu nu primești rugăciunea unui om în viața căruia domnește păcatul. Nu poți face așa ceva, Doamne. Nu ai făcut așa ceva în trecut și nu poți face așa ceva nici astăzi. Jertfa trebuie să fie fără cusur. O, Doamne Dumnezeule, în timp ce ne aducem pe altar ca o jertfă vie, îndepărtează orice urmă de păcat de la noi. Eu îți predau pe deplin, pe acest altar, sufletul meu, trupul meu, puterea mea, eforturile mele, împreună cu această comunitate. Curăță-ne prin sângele Tău și iartă-ne orice păcat pe care l-am săvârșit. Fie ca marele Duh Sfânt să rămână așa de bogat în noi și prezența Lui să fie cu noi în dimineața aceasta, când plecăm de la acest serviciu divin, încât să știm în interiorul nostru că Tu ne-ai iertat. Atunci rugăciunea noastră va fi: „*Iartă-ne greșelile noastre, precum iertăm și noi greșelilor noștri!*”

Doamne, îngăduie aceasta. Fii aproape de noi. Binecuvântează-ne și

păstrează-ne până când vom veni din nou aici, la serviciul divin. Fie ca toți să vină cu mâini curate și cu inimi curate, ca Tu să nu refuzi pe nimeni, pentru că noi dorim o eliberare totală, Doamne; dorim să fim eliberați de tot ce ne împiedică să fim o lumină în lume, o lumină care strălucește pe un munte, nu acoperită cu un obroc, ci o lumină așezată pe un munte, care strălucește în așa fel ca oamenii să găsească drumul cu picioarele lor, drumul cel adevărat. Îngăduie aceasta, Tată, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus și spre slava Lui. Amin.

Acolo este cineva care dorește o discuție intimă. Noi dăm aici prilej pentru așa ceva. Suntem bucuroși să discutăm cu oamenii despre problemele lor în aceste interviuri. Sunt așa de mulți încât nici nu reușim să rezolvăm toate cazurile. Aș vrea ca cei ce sunt localnici să se intereseze de cei ce vin din altă parte. Mă bucur întotdeauna când îi văd pe oameni, dar aici este o regulă pentru ordine. Mai înainte am discutat cu oamenii așa cum veneau, iar alții așteptau și plecau apoi decepționați acasă. Acum ne folosim și pentru această parte a slujbei de numere de ordine. Vedeți, eu vreau să vă spun că și pentru aceasta trebuie să avem o ordine desăvârșită. Noi avem acolo o cameră climatizată, unde îi primim pe oameni și unde ne rugăm cu ei și pentru ei, deoarece suntem bucuroși că putem face aceasta.

Aici nu este nici o deosebire de rasă sau de rang. Eu încerc ca totul să se facă în ordine. Aici poate veni orice persoană, la orice timp, alb sau negru, din orice denominație, asta nu are importanță. Noi venim și ne întâlnim cu oamenii acolo. Dacă au o problemă, rămânem înaintea lui Dumnezeu până când se rezolvă. Dacă doresc să afle ceva despre adunări, vom discuta. Noi facem aceasta conform călăuzirii Duhului Sfânt. Cred că acesta este drumul cel drept, și că în felul acesta ne ocupăm de toți în egală măsură. Nu este nici o deosebire de persoană.

Sunt printre noi oameni bolnavi care doresc rugăciune? Nu este nimeni? În ordine. Înainte de rugăciune, să cântăm o cântare bună. Ce putem cânta în dimineața aceasta? „Ce mă spală curat de păcate?” O știi, Teddy? „Numai sângele Mielului Isus.” (O soră povestește că o femeie este foarte bolnavă). Bine,

soră! Să ne rugăm acum pentru ea? Am să mă rog acum pentru femeie și o să-mi pun mâinile peste ea. Vă rog să vă aplecați capetele pentru câteva minute!

Scumpule Dumnezeu, aici este o femeie foarte bolnavă, iar sora noastră stă aici, în locul ei. Chiar pentru bolnavii de cancer poți interveni, să stai în spărtură, pentru alții. Tu îi eliberezi de boli, Doamne. Acum câteva zile, au constatat că are cancer, dar las-o pe ea să recunoască, Doamne, că lucrarea vine de la Tine. Îmi pun mâinile peste ea și mă rog pentru har, pentru femeia cealaltă. Fie ca harul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt, să se descopere inimilor noastre, Doamne. Atunci, știm că am primit bunăvoința lui Dumnezeu, că avem pace cu Dumnezeu și că primim lucrurile pentru care ne rugăm, pentru că în noi nu mai este nimic de condamnat. Îngăduie aceasta pentru că Te rog în Numele lui Isus. Amin.

„Ce mă spală curat de păcate?

Numai sângele Mielului Isus.

Unde găsesc mântuirea mea?

Numai în sângele Mielului Isus.”

Câți din voi știu că păcatele voastre se află sub sângele Lui? S-o mai cântăm odată, în timp ce ridicăm mâinile. Să dăm mâinile unii cu alții. Îl iubiți? „Oh, cât Îl iubesc pe Isus! Oh, cât Îl iubesc pe Isus!” Rămâneți la aceasta; fiecare să se țină tare de Dumnezeu!

Oh, cât Îl iubesc pe Isus! Pentru că El m-a iubit întâi, nu Îl voi părăsi niciodată. Amin.

- Amin -